

Cu mult timp în urmă, cam 2600 de ani, în orașul Ierusalim era împărat Ioiachim. Ierusalimul era capitala unei țări mici numită Iuda.

În Ierusalim era Templul construit de împăratul Solomon. Oamenii mergeau la Templu ca să se roage și să învețe Legea lui Dumnezeu.

În Ierusalim trăia un băiat care se numea Daniel. El era din familia împăratului. Avea o înfățișare plăcută și era foarte inteligent.

În același timp, imperiul Babilonian era mare și puternic. Împăratul Babilonului era Nebucadnețar.

El a venit cu armata lui și a cucerit Ierusalimul. Nebucadnețar a luat și a dus în Babilon multe din vasele de aur din Templu, pe care numai preoții de acolo aveau voie să le folosească. A luat și pe câțiva din copiii de neam împărătesc, printre care era și Daniel împreună cu trei prieteni de-ai săi.

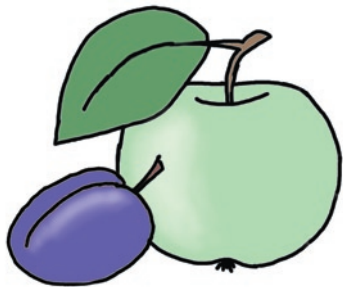
Împăratul voia să aleagă dintre ei pe cei mai deștepți și să-i facă slujitorii săi. Timp de trei ani, ei au stat la palatul împăratului Nebucadnețar unde au fost foarte bine îngrijiți și trebuia să învețe limba țării în care erau.

A casă, la Ierusalim, ei au învățat multe, dar acum erau fără familiile lor, printre străini cu un fel de viață diferit de al lor. Le era dor de casă și doreau să se întoarcă acolo cât mai curând.

Daniel și cei trei prieteni ai lui au vrut să respecte Legea lui Dumnezeu pe care o știau de la părinții și de la profesorii lor.

Una dintre poruncile lui Dumnezeu era să nu mănânce carnea unor animale. Daniel l-a rugat pe cel care le aducea mâncarea să le dea, lui și prietenilor săi, numai legume, fructe și apă. Dumnezeu a făcut să capete bunăvoință, astfel că îngrijitorul le aducea mâncare fără carne, așa cum au cerut. Acești copii arătau mai bine decât ceilalți care mâncau mâncarea împăratului. Prin felul lor de a se purta, ei au fost exemple pentru ceilalți tineri aduși din Ierusalim în Babilon.

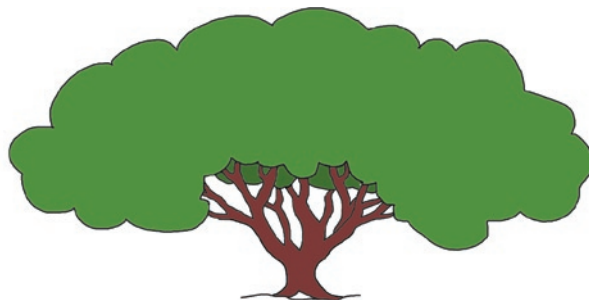
Dumnezeu le-a dat pricepere pentru tot felul de scrieri. Când împăratul a stat de vorbă cu ei, i-a găsit mai înțelepți decât pe ceilalți și de aceea au fost primiți în slujba împăratului.

Nebucadnețar se gândea de multe ori la ce se va întâmpla în viitor. El a visat un vis pe care nu l-a înțeles și nimeni nu a știut să i-l explice.

Împăratul s-a supărat foarte tare și a poruncit să-i omoare pe toți înțelepții Babilonului. Daniel a cerut îndurarea lui Dumnezeu și Domnul i-a arătat visul și înțelegerea lui și astfel a scăpat pe mulți de la moarte.

Împăratul trăia liniștit și fericit în palatul lui. Făcea tot ce voia fără să-i pese de nimeni. După câțiva ani s-a dus iar cu armata la Ierusalim și a omorât mulți oameni, a ars Templul și a dărâmat casele și zidurile de apărare ale orașului. Pe cei pe care nu i-a omorât i-a luat prizonieri în Babilon.

Nu a trecut mult timp și a mai visat un vis în care a văzut un copac mare și un înger care a venit și a poruncit să fie tăiat copacul. Împăratul era foarte înspăimântat. Îngerul din vis arăta ca un soldat care s-a coborât din cer. Daniel a înțeles visul și i-a explicat împăratului că Dumnezeu îl va pedepsi. L-a sfătuit să nu mai păcătuiască și să aibă milă de oameni.

Dar împăratul nu a ascultat, dimpotrivă, era plin de mândrie uitându-se la orașul pe care l-a construit.

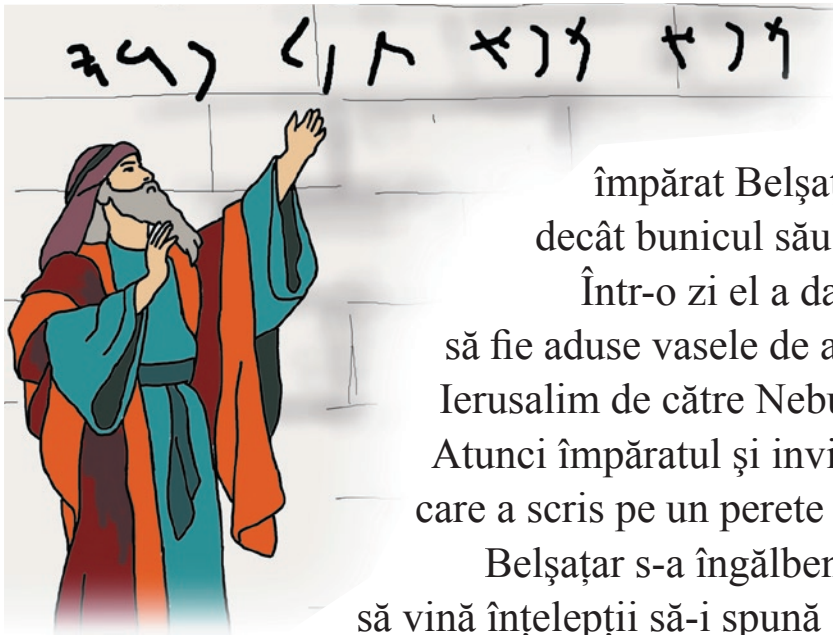
După câteva luni, Dumnezeu l-a pedepsit. Nebucadnețar a fost izgonit din mijlocul oamenilor, a locuit printre animale, a mâncat iarbă și nimeni nu l-a îngrijit.

Deabia după șapte ani s-a întors spre Dumnezeu și a recunoscut că Dumnezeu este stăpânul tuturor și a zis:

— Acum, eu, Nebucadnețar, laud, înalț și slăvesc pe Împăratul cerurilor, căci toate lucrările Lui sunt adevărate, toate căile Lui sunt drepte și El poate să smerească pe cei ce umblă cu mândrie!

Sfetnicii și slujitorii l-au căutat și l-au pus iarăși împărat.

După un timp, Nebucadnețar a murit, iar în locul lui a fost împărat Belșatar. El a fost și mai mândru decât bunicul său și a făcut multe păcate.

Într-o zi el a dat un mare ospăț. A poruncit să fie aduse vasele de aur luate din Templul de la Ierusalim de către Nebucadnețar și au băut din ele. Atunci împăratul și invitații săi au văzut o mână care a scris pe un perete câteva cuvinte.

Belșatar s-a îngălbenit de spaimă și a strigat să vină înțelepții să-i spună ce scria pe perete. Dar nimeni nu a știut să citească acele litere. Împărăteasa i-a spus împăratului despre Daniel. Când a ajuns în fața lui Belșatar, Daniel i-a citit cuvintele și i-a spus că Dumnezeu îl va pedepsi pentru răul pe care l-a făcut.

Chiar în noaptea aceea, armata Persiei a cucerit Babilonul și Dariu a ajuns noul împărat iar Belșatar a fost omorât.

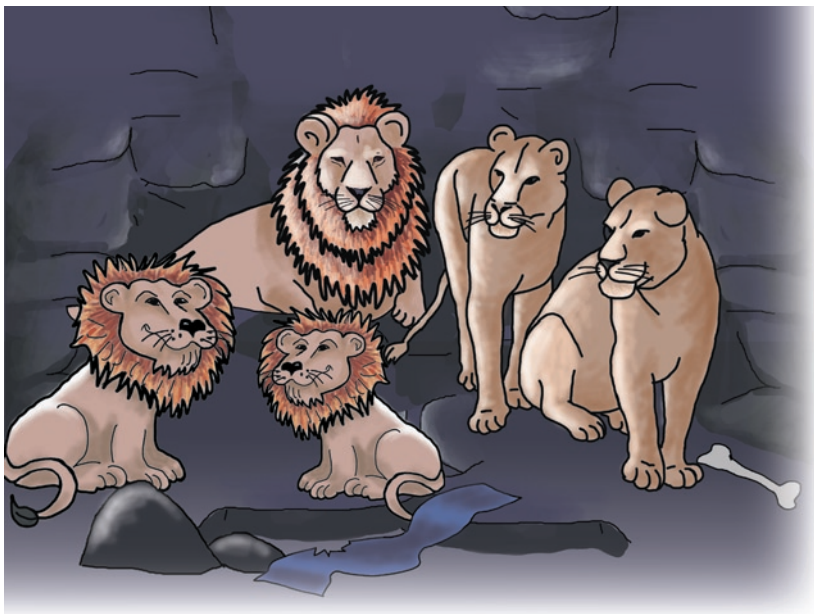
Împăratul Dariu a văzut că Daniel întrecea în înțelepciune pe toți și voia să-l pună un fel de prim-ministru peste toată împărăția. Ca să împiedice acest lucru, ceilalți conducători au căutat să afle ceva rău despre Daniel. Dar nu au găsit nimic, pentru că el era credincios și nu făcea nicio greșală în tot ce lucra. Ei au zis:

— Nu vom găsi niciun cuvânt de plângere împotriva lui Daniel, dar poate vom găsi în Legea Dumnezeului lui.

Destul de repede au aflat că Daniel nu se închina la idoli ci în fiecare zi se ruga lui Dumnezeu.

Ei s-au gândit să facă o lege nouă care să interzică această rugăciune. S-au dus la împărat cu propunerea să dea o poruncă prin care să spună că timp de treizeci de zile, oricine se va ruga către vreun dumnezeu sau alt om decât împăratul, să fie omorât. Dariu a semnat fără să se gândească ce urmări poate să aibă această lege.

Când a aflat Daniel că a fost semnată porunca, a intrat în casa lui, unde ferestrele camerei erau deschise înspre Ierusalim și de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga și lăuda pe Dumnezeu cum făcea și mai înainte.

Atunci oamenii care îi voiau rău lui Daniel au dat năvală în casă și l-au găsit rugându-se. S-au dus repede la împărat și l-au pârât.

Împăratul s-a mâhnit foarte tare și s-a gândit cum să scape pe Daniel. Dar oamenii aceia au insistat până când împăratul a poruncit să-l arunce pe Daniel în groapa cu lei.

Împăratul nu a putut să doarmă toată noaptea, așa că dimineața devreme s-a dus la groapa cu lei și a zis:

— Daniele, robul Dumnezeului celui viu, a putut Dumnezeul tău, căruia îi slujești necurmat, să te scape de lei?

Daniel i-a răspuns:
— Veșnic să trăiești,
împărate! Dumnezeul
meu a trimis pe îngerul
Său și a închis gura
leilor, care nu mi-au făcut
niciun rău, pentru că
am fost găsit nevinovat
înaintea Lui. Și nici
înaintea ta, împărate,
n-am făcut nimic rău!
Împăratul s-a bucurat
foarte mult și a poruncit

să scoată pe Daniel din groapă. Apoi a poruncit să aducă pe oamenii aceia care pârâseră pe Daniel și au fost aruncați în groapa cu lei. Până să ajungă în fundul gropii, leii i-au și apucat și le-au fărâmițat oasele.

Cât timp a trăit împăratul, Daniel a avut o viață liniștită. Când Darius a murit, Daniel era deja bătrân, avea 80 de ani.

Ultimul împărat pe care l-a slujit Daniel a fost Cir.

Daniel știa din cărțile pe care le-a citit, că Dumnezeu a promis că după șaptezeci de ani, poporul evreu, din care făcea și el parte, va pleca din Babilon înapoi la Ierusalim și că Templul va fi reconstruit. De când a fost adus el și prietenii săi în Babilon de către Nebucadnețar au trecut aproape șaptezeci de ani. Poate că i-a spus aceste lucruri împăratului.

După câțiva ani, Cir a dat voie poporului evreu să se întoarcă la Ierusalim și orașul și Templul au fost reconstruite.

Daniel nu a mai trăit până atunci. El, așa cum i-a spus un înger, s-a dus să se odihnească până va veni sfârșitul zilelor când va învia și va trăi pentru totdeauna în Împărăția lui Dumnezeu.

